

Riersch Zoltán

Csillagos ég a takaróm

Valahol voltam.
Valahol még vagyok.
A felhők alatt, túl a szivárványon.
Hét évtizedem vágtaiban
talpam alatt porzott a végtelen.

Felettem az ég alattam a föld.
De mi van a föld alatt
ha testem görnyed, meghajol,
lelkem meztelen?
Fenn a magasban,
törött szárnyú madárként
körül ölel a megsárgult levelű hársfák lombja,
mint a pillanatot megannyi töredék.

Égeti a szó a szám.
Amit nem mondtam el, kinek mondjam?
Vajon szeretett-e, akit szerettem?
Molyrágta testemet az élet rozsdája marja,
néha tévúton jár a valóság.

Álmomban fogtam a kezed.
Egy régi perc.
A távoli homályban még egyek vagyunk!
Ha tehetném,
fényre lobbantanám az időskori szerelmet!
Emlékeimben él tovább, megfakult fénykép.

Szolgáltam jót, gonoszt,
múméztől keserű a szám.
Ha majd lehull a lomb, a hiányon háborgok,
de lelkem terhétől csendesedik.

Hiába szólítlak, kedves,
hiába hiányzik anyám,
lemenőben a Nap.

Sokszor romboltam.
Már csak építetek.
Minden szóban ott a kérdés
kétkedés, vád, féltés:
ha a holnap jókedvvel ébred,
reggelre újjáéled bennem az egykori ifjúság.
Csillagos ég a takaróm,
hét évtized avarja a párnám.
Csend van.
Csak a szél játszik a távoli kötélén száradó illatos ruhákkal.
Mint áradó patak az uszadékot, sodor az ár.

Csend van, köszönöm.
Életem alkonyán eggyé válok egy magányos csillaggal.
Titkaimmal reszkető kéz a kézben...

Még egyszer átélni ölelésed

Zöld levélruhába öltözött ágak
szerelemben ölelik egymást.
Én nélküled ölelem át álmomban
a könnycsepp szivárványt.

Forrón perzsel a hiány, elmúlt a tavasz.
Az egykor együtt taposott utak kettéváltak.
Tegnapi szerelem – még haza várlak,
de szürke fellegek árnyékolják a Holnapot.

Még egyszer átélni ölelésed,
látni véltem egy könnycseppet az arcodon.
Egykorvult érintés, sóhajtás, elmúlás.
A felhők a helyüket keresik - a hiány ölelése.

Délibábként tűnőben vagy.
Elsietek az ősztől.
Sötét palástot terít ránk az éjszaka.